Mé revizionistické metody

Přednáška Roberta Faurissona

V mé zemi nejsem zvyklý dostávat komplimenty a gratulace, douce France.[1] Jedině před několika dny v *Le Figaro* [26. květen 2000] napsal Gerald Slama, že jsem byl „mistr ve vydírání vědecky podložené pravdy". Na titulní straně *Le Monde des Lettres* [24. březen 2000] jsem nedávno četl moji následující charakteristiku napsanou Pierrem Vidal-Naquetem:[2] „Z přítomnosti lží, jejichž je Faurisson nejčistším výrazem, je cítit jakási filozofická závrať." Doufám, že vy závrať mít nebudete.

Z Francie přicházejí ale i dobré zprávy. Obzvlášť vydání knihy mladé dámy Valérie Igounet. Její *Histoire du négationnisme en France*[3] (Paris: Le Seuil, 2000), dlouhá 700 stran, staví na vědeckých tezích. Je absolutně laděná proti revizionistům – ale jsme zmiňováni tak často, že by někdo mohl říci, že kniha je dobrým úvodem pro laiky, kteří si přejí vědět, co revizionisté chtějí říci. Možná by za to mohla být stíhána.

Kniha končí podivuhodným rozhovorem s holocaustovým badatelem Jean-Claude Pressacem. Jak víte, je miláčkem Klarsfelda, Pierre Vidala-Naqueta a jim podobných. Ale co zde říká? Překvapivě vypadá, jako by se více či méně vzdával. Pressac konstatoval, že pozice extremistů jsou „mizerné" [francouzsky *pourri*]. „Je zde příliš lží" – podle Pressaca ne židovských, ale komunistických. Ptá se: „Mohou být věci dány do pořádku?" A odpověď zní: „Je příliš pozdě." Prohlašuje, že zde není žádná budoucnost pro „oficiální jistoty."

Možná se nám podařilo změnit Pressaca. Pokud ano, snad kvůli květnu 1955, kdy jsem požádal soud o předvolání Pressaca při jednom z mých mnoha procesů. Je to pošetilé, ale přišel. Bylo mi bráněno klást mu otázky, tak jsem usměrňoval advokáta. Chtěl jsem mu to zjednodušit a řekl jsem mu: „Musíte se ho zeptat pouze na dvě otázky. První: Nedávno jste vydal knihu nazvanou *Les Crématoires d'Auschwitz: La Machinerie du Meurtre de Masse*[4], která obsahuje 60 ilustrací: fotografie, kresby, atd. Můžete nám ukázat fotografii nebo kresbu plynové komory?" Pressac samozřejmě nemohl. Dále byl tázán: „Co je plynová komora? Prosím, popište ji." Pressac jako obvykle mluvil zdlouhavě o ventilaci a ventilátorech. Začal se tak ztrácet, že se mu předsedající soudkyně viditelně snažila pomoci. „Ale pane Pressac, ventilátory obvykle slouží k ventilaci." Mohu vám to říci, protože jsem seděl na dobrém místě (navzdory okolnostem). Měl jsem možnost vidět, jak se Pressac málem rozplakal. Třem soudcům řekl: „Musíte pochopit, že mám pouze jeden život. Musíte pochopit, že jsem v mé bitvě sám." Tak vidíte, některé věci se mění. Nyní přímo podle mých přednášek.

Vím, že ti z vás, kteří se zúčastnili předchozích konferencí IHR (Institute for Historical Review), by byli zklamáni, kdyby Faurissonovy přednášky neměly tři části. Tato bude mít tři části. První část se bude týkat mých revizionistických metod v literatuře, díky kterým jsem byl literárním revizionistou dříve než historickým. Možná budete trochu zmateni, zvláště ti z vás, kteří neznají francouzskou literaturu. Nemějte obavy: zjednoduším to. Druhá bude pojednávat o mých revizionistických metodách v historii – a nejen o „holocaustu". Ve třetí části naznačím několik nových výzkumů. Výzkumů, kterých se v budoucnu nemohu ujmout, ale které mohou být uskutečněny novou generací revizionistů. Navrhnu několik typů a metod výzkumu, za prvé Deníku Anny Frankové, za druhé problému Einsatzgruppen, dále osudu dětí v Osvětimi, za čtvrté „hnědých Židů", jak říkáme ve Francii těm, kteří spolupracovali s Němci během druhé světové války a za páté rukopisů a publikací průvodce amerického muzea holocaustu (U.S. Holocaust Memorial Museum).

Mé revizionistické metody

Revizionismus není ideologie. Je to pracovní metoda. Je to proces kontroly a dvojité kontroly pohledů, které jsou obecně akceptovány. Člověk se může učit v jakémkoli odvětví, ve fyzice, v historii, kdekoli. Jsou zde ale rozdílné způsoby uplatňování těchto metod. Vaše revizio-

nistická metoda závisí na vás, na vašem charakteru a vašem vzdělání. Nechci vám říkat, že ta moje je ta nejlepší možná metoda, ale pokusím se ji popsat. Mám pro to zvláštní schopnosti.

Pátral jsem po vhodných přídavných jménech k popsání této metody. Zde je to, co jsem našel: je to metoda, která je klasická, přímá, odvážná, troufalá a náročná – velmi náročná. To jsou fakta. Někdy používám obrat „nuts and bolts revisionism", „revizionizmus matic a šroubů." Má metoda vyřazuje velká slova. Buď jednoduchý, přirozený, což je velmi těžké. Jdi přímo do jádra středu otázky a snaž se mi nejprve přinést toto ovoce. Nechci slova. Chci ochutnat to ovoce, ale nejprve mi ho přines – nemám žádné duševní nároky ani nejsem puntičkář.

Možná zaregistrujete, že používám slovo „metoda". Neříkám „metodologie". V prosinci 1998 jsem svědčil v procesu mého drahého přítele Ernsta Zündela v Torontu. Židovský právník se mě zeptal: „ Profesor, který vypovídá o Ernstu Zündelovi a jeho písemnostech, nám objasňuje jeho metody. Jaká je Vaše metodologie, pane Faurissone?" Má odpověď byla: „Žádnou nemám." Měli jste vidět právníkův úsměv. Byl velmi spokojen. Máme zde profesora, ale nemá žádnou metodologii! Řekl jsem: „Mám jedině metodu. Domnívám se, že jsem zaznamenal to, že lidé velmi často používají slovo „metodologie" jako okázalé synonymum slova metoda." Když jsem se vrátil do Francie, otevřel jsem svůj opatrovaný *Americký slovník odkazů anglického jazyka (American Heritage Dictionary of the English Language)*. Vyhledal jsem slovo „metodologie" a objevil jsem poznámku: „Stále častěji používáno jako okázalé synonymum slova metoda." Kopii textu jsem poslal právníkovi a oběma soudcům (zvláštní proces, který má dva soudce!).

Má metoda je velmi obtížná a riskantní – někdy dokonce fyzicky – je nutné, abych někdy vstoupil do míst, kde nejsem vítán a pokládám obtížné otázky. Používání mých revizionistických metod vám může zadělat na nějaký ten úder do tváře nebo výlet do vězení. Ale při vyšetřování historických problémů nesmíte být nesmělí. Nemůžete se omezovat pouze na noviny a archivy – to je velmi snadné.

Místy musíte stát lidem pohledem přímo z očí do očí, tak jako já otci Anny Frankové u něj doma nebo v kanceláři Michaela Berenbauma v U.S. Holocaust Memorial Museum. Berembaum nedávno napsal předmluvu k velmi závažné knize. Její kopii jsem dostal od přítele Ernsta Zündela. Držím ji před kamerou: *The Holocaust Chronicle*[5] (Kronika holocaustu). Slyšíte: zvuk prázdnoty.

Beremaumův problém tkví v tom, že píše knihy, které jsou čím dál tím „tlustší a tlustší" – a zatímco požadují „více a více svalů", vyžadují „méně a méně mozku". Zkuste zde najít plynovou komoru! Jsou zde stovky fotografií. Zde je jedna, všimněte si, že má dvě stěny. Je to plynová komora v Dachau, „nikdy nepoužitá" (jak bylo přiznáno v šedesátých letech 20. stol. a je to deklarováno na nápisu v muzeu Dachau) kromě toho je nám jinde v knize (na straně 609) řečeno, že byla trochu použitá („…relativně málo vězňů z Dachau bylo zplynováno"). Zde je další fotografie plynové komory v Belzecu. Ale… ouha! Ve skutečnosti je to fotografie plynové komory v Osvětimi I, o které nyní víme, že je to podvrh.

Mé revizionistické metody v oblasti literatury

Začal jsem studovat latinu v roce 1939, když mi bylo deset let. Když mi bylo dvanáct, začal jsem studovat řečtinu. Myslím, že poté jsem začal být revizionistou. Řeknu vám proč. Miloval jsem latinu a řečtinu, ale ovládání těchto jazyků bylo velmi náročné. Přeložit latinu do francouzštiny nebo angličtiny je těžké; překládat řečtinu do francouzštiny nebo angličtiny je ještě obtížnější, ale nejtěžší ze všeho je překládat francouzštinu nebo angličtinu do latiny nebo řečtiny.

Překládání francouzštiny do latiny a řečtiny mě naučilo bolestnou pravdu: nejsme schopni číst pečlivě dokonce ani svůj vlastní jazyk. Myslíme, že můžeme, ale přesto ne. Jedině pokud je někdo nucen překládat svůj vlastní jazyk, tak zjistí, že nečetl pečlivě. Číst pečlivě je velmi těžké. Věřím tomu, že pokud opravdu něčemu chcete rozumět, měli byste to přeložit do jazy-

ka, který je rapidně odlišný od vašeho: latiny, řečtiny, hebrejštiny nebo čínštiny. Díky mému studiu latiny a řečtiny v tom mám hodně praxe.

Když jsem začal vyučovat francouzskou literaturu, měl jsem zpočátku problémy.Ve Francii je zvykem zadat studentům krátký text k porozumění a ke komentování. Od učitelů je vyžadováno dávat několik otázek jako pomoc studentům k porozumění textu. Také jsem to ze začátku dělal. Podřídil jsem se. Jednoho dne mi došlo, že otázky mé studenty rozptylují od soustředění se na pečlivé čtení textu samotného a tak jsem se rozhodl, že už jim je nebudu pokládat. Zeptám se jich pouze na význam textu a nebudu to chtít komentovat.

Má metoda vyučování literatury nebyla pro mé studenty bez rizika. Říkal jsem jim: „Když studujete text, snažte se porozumět, co znamená. Čtěte pečlivě. A nyní vám řeknu něco obtížného: přijměte ze začátku, že je zde buď jeden význam, nebo žádný. Nezaměňujte smysl s vysvětlivkami.“ Naučil jsem je druh techniky. Řekl jsem: „Musíte číst text a zapomenout na autora. Autor každého textu bude *auctor ignotus* [neznámý]. Tímto způsobem nebudete mít žádné předsudky. Dejte si pozor na titulek: autor ho používá k vašemu ovlivnění. Je to jako by řekl: „Toto je 100% pomerančový džus,“ a vy ho okusíte a nebude to 100% pomerančový džus.“ A řekl jsem mým studentům, aby se těšili z poezie, jako by to byla próza, což je ve Francii téměř zločin.

Jak víte, ve Francii máme velmi sofistikovanou inteligenci. Vypracovala všechny způsoby teorií. Jedna z nich je tato: Pokud dojde na poezii v komplexu jako od Gérarda de Nervala, Arthura Rimbauda, Charlese Baudelaira, Lautréamonta, Apollinaira a Paula Valéryho, nikdo se tomu nesmí snažit porozumět. Přirozeně jsem se nicméně snažil jejich poezii porozumět, řádku po řádce, slovo po slovu. Někdy jsem strávil (nebo zahodil) týdny nad krátkým textem – těžkým textem – Gérarda de Nervala. Má metoda byla zřejmě správná, protože jsem často dospěl k výsledkům.

V šedesátých letech jsem si udělal ve francouzské literatuře dobré jméno. Měl jsem báječný život. Jednou jsem napsal, že můj život měl čtyři části: první byla moje rodina – má žena, mé tři děti – a radosti života, druhá byla mé povolání, vyučování, třetí byl můj výzkum v literatuře a čtvrtá část, jak si jistě dovedete představit, můj historický výzkum. Možná jsem měl skončit v té třetí části a nezaplétat se do této problematické čtvrté části, ale stal jsem se historickým revizionistou.

Mé revizionistické metody ve výzkumu historie

Budu pojednávat o mých metodách detailněji. Začal jsem využíváním velmi precizní metody výslechu k vyšetřování „krvavého léta“ 1944, které můžeme ve Francii nazývat „velká čistka“ („Big Purge”, „L’Épuration”). Snažil jsem se, stejně jako s mým přístupem v poezii, koncentrovat úsilí na záběr malé části Francie. Snažil jsem se studovat otázky poprav konaných *maquis* (nebo francouzským odbojem). Byla to těžká a nebezpečná práce. Musel jsem najít lidi, kteří byli v palebných oddílech a ptát se jich: „Proč jste se účastnili? Jak jste mohli?“ Je to velmi úmorný způsob práce. Potřebujete se jít podívat na místa, kde se popravy konaly. Potřebujete získat jednotlivá jména z palebných jednotek. V této době, v šedesátých letech, se lidé velmi báli, hlavně komunistů. Ale popravy konané odporem jsem zkoumal a o svých poznatcích jsem napsal.[6] Musíte si pamatovat, že je nám říkáno, že během války byl ve Francii „odboj“. Slyšeli jsme o „odbojářích“ a „kolaborantech“. Já tvrdím, že zde byly dva druhy odboje: odboj proti německé okupaci a odboj proti komunistickému teroru.

Nyní se dostanu k „holocaustu“. Jak jsem postupoval? Slyšel jsem, jak lidé říkají, že zde byly plynové komory. Jiní tvrdí, že zde žádné plynové komory nebyly. Jakou metodu revize historie jsem zvolil? Nutno podotknout: „Dobře, viděl jsem, jak se lidé přou o to, zda existovaly plynové komory, ale jednoduchá otázka, prosím: „Co je to nacistická plynová komora? Potřebuji nějakou vidět.“

Jel jsem tedy do Paříže do Centre de Documentation Juive Contemporaine (Židovské dokumentační centrum). Pamatuji si, jak se mě archivář ptal, co chci. Odpověděl jsem mu: „Foto-

grafii nacistické plynové komory.“ Řekl mi: „Máme mnoho knih.“ Já jsem řekl: „Fotografii.“ „Máme mnoho dokumentů.“ Já řekl: „Fotografii.“ Potom zavolal paní Imbertovou (pamatuji si její jméno): „Pojďte dál. Tento pán si přeje fotografii nacistické plynové komory.“ Přísahám vám, že řekla: „Máme mnoho svědeckých výpovědí.“ Archivář jí pobouřeně řekl: „Ale tento pán chce fotografii.“ Bylo mi řečeno, abych se posadil. Seděl jsem zde šedesát minut. Ta ubohá žena drancovala regály, otevírala knihu po knize, bezúspěšně. Nakonec mi přinesla fotografii, známou všem, amerického vojáka s helmou, stojícího před odhmyzovacími plynovými komorami v Dachau a další podobné obrázky. V duchu jsem si řekl: „Tady je problém.“

Má metoda je skutečně položena na chození z centra do centra. Dokonce do židovského dokumentačního centra. Již zmíněné židovské dokumentační centrum v Paříži má složku nazvanou „vyvražďování plynováním.“ Řekl jsem si: „Mám štěstí! Nejvíce závažná obvinění Německa musí být zde. Začnu s nezávažnějším z nich.“ Tedy, prošel jsem to nejzávažnější obvinění z plynování a nenašel jsem absolutně nic.

Rozhodl jsem se navštívit místa, o kterých se říká, že měly plynové komory. Nejprve jsem navštívil Struthof-Natzweiler blízko Štrasburku a zjistil jsem, že „plynová komora“, která zde byla, nebyla plynovou komorou, přestože zde byl nápadný nápis „plynová komora.“ Ne dříve, než jsem zveřejnil výsledky mého výzkumu, byla „plynová komora“ uzavřena veřejnosti. Zkuste to a navštivte ji! Nápis „plynová komora“ je zde stále, ale návštěvníkům je oznamováno: „Nemůžete ji shlédnout, protože byly zaznamenány případy vandalismu,“ což není pravda (a každopádně to je těžko přijatelné vysvětlení).

Když jsem navštívil Majdanek, zamířil jsem okamžitě na místo, kde měla údajně být plynová komora. Tato budova je stále označena viditelným nápisem, který zde byl umístěn německým vedením tábora a který zní: „Bad und Desinfektion [Umývárna a dezinfekce].“ Říkal jsem si: „Uvnitř této budovy najdu buď ‚Bad und Desinfektion,‘ nebo ‚Bad und Desinfektion‘ a něco dalšího podezřelého.“ Co jsem našel nebylo nic víc než „Bad und Desinfektion,“ zahrnující něco celkem typického: malou pec blízko takzvané „plynové komory“ pro dezinfekci (pro zahřátí vzduchu k urychlení odvšivovacího procesu) a uprostřed dveří místo pro teploměr. Jak vidíte, má metoda se příliš neliší od způsobu, jakým policie vyšetřuje zločiny.

Navštívil jsem Osvětim, Treblinku a podobná místa. V žádném z nich jsem žádnou plynovou komoru nenašel. Než jsem se přiblížil, plynová komora zmizela. Průvodců bych se nikdy nezeptal. Jak všichni víme, tito ubozí lidé jen recitují, co je naučili. Kdykoli jsem navštívil tábor, ptal jsem se, zda bych mohl mluvit s odborníkem, kterého bych mohl požádat o vysvětlení absence plynové komory. Nikdy jsem žádné nedostal.

Výsledkem byla publikace mého článku v novinách *Le Monde* 29. prosince 1978 a dopisu 16. ledna 1979. Ptal jsem se na jednoduché otázky (vždy být neokázalý): Jak bylo možné vstoupit do plynové komory a sesbírat těla, když by to bylo jako koupel v kyselině kyanovodíkové? Jak mohli pracovníci manipulovat s těly, když je pouhé dotknutí mohlo otrávit? Co tělesná námaha při odstraňování těl – víme, že nikdo se nesmí snažit ani otevřít okno v místě, které bylo desinsikováno kyselinou kyanovodíkovou, protože zrychlení dechu zvýší šanci otrávení se? Na co jsem se zeptal bylo pouze toto: „Jak se to dalo udělat? Řekněte mi. Dejte mi vysvětlení, které bude dávat technicky smysl.“ Víte, jak mi Pierre Vidal-Naquet, Léon Poliakov a dalších 32 historiků odpovědělo? Měli úžasnou odpověď, kterou zveřejnili v *Le Monde* 21. února 1979. Napsali: „Nikdo se nesmí ptát, jak byla taková masová vražda technicky možná. Byla technicky možná, protože se stala.“

Možná jsem to měl skončit, měl jsem říci: „Dobře, neumějí mi odpovědět. Budu jen čekat na jejich odpověď.“ Nevím, proč jsem pokračoval v boji. Byl jsem první, kdo zveřejnil plány údajných plynových komor. Byla to druhá strana, která je měla zveřejnit.

19. ledna v roce 1995 jsem zažil šok– a to jsem jich v životě zažil hodně. Když jsem otevřel týdeník *L'Express*, našel jsem dlouhý článek Erica Conana, historika, který je absolutně proti nám. Titulek zněl *„Auschwitz: La Mémoire du Mal” [„Osvětim: Vzpomínky zla”]*. Na straně

68 jsem o plynových komorách v Osvětimi I četl: „Všechno je zde falešné.“ Conan píše v článku o tom, co sám nazývá „falzifikace“: „Pro Faurissona bylo snadné říci, že se vedení muzea zaleklo mu odpovídat .“ Tak, tady to bylo. Více či méně jsem byl já pokládán za falzifikátora. U extrémistů se nepředpokládalo, že říkají pravdu. Pak v roce 1995 jeden ortodoxní historik prohlásil: „Faurisson měl pravdu,“ ale podotkl: „No a co?“

Návštěva místa může přinést další efektivní argument, překvapivě ten, který nerozvinul dokonce ani Fred Leuchter. Pokud chcete ukázat, že výroba pecí byla pro Němce technicky nemožná, stačí udělat jednoduchou věc. Nemusíte popsat 200 stran. Běžte a podívejte se na krematorium. Zjistěte si, jaká je produkce dnešních spalovacích pecí pro krematoria a porovnejte to s údajnou produkcí pro Osvětim téměř před šedesáti lety. Stejnou věc můžete udělat při zkoumání plynových komor. Navštivte americkou plynovou komoru. Proč to vy Američané neuděláte? Viděli by jste, jak je komplikované zabít plynem pouze jedinou osobu. Nyní samozřejmě víme, že určité aspekty formálních poprav jsou něco jako luxus. Představte si, jaké to bylo v roce 1924, kdy byla ve Spojených státech poprvé vykonána poprava plynem. Zjistíte, jak je plynování příšerně komplikované, dokonce i dnes. Potřebujete pouze srovnat současnou plynovou komoru v americké věznici a takzvanou nacistickou plynovou komoru. Uvidíte, že plynování v údajné nacistické komoře by bylo nemožné.

Konfrontace

Neprohlížejte pouze místa, musíte mluvit s lidmi. Běžte na riziková místa jako já. Roku 1994 jsem se zastavil u Michaela Berenbauma, (Time research ředitele U.S. Holocaust Memorial Museum) v americkém muzeu holocaustu. Poté, co jsem prošel expozici s mými dvěma americkými přáteli, zavolal jsem z haly Michaelu Berenbaumovi. Po telefonu jsem mu říkal: „Jmenuji se Robert Faurisson. Chtěl bych vás navštívit.“ Berenbaum odpověděl bez váhání: „Je tři čtvrtě na čtyři. To znamená, že ve čtvrt na pět budete v mé kanceláři.“ Bylo to, jako by na mě čekal celý rok!

Jakmile jsem vstoupil do místnosti, spatřil jsem nejen Berenbauma, ale i další dva muže, kteří seděli na pohovce. Byli to ředitelé muzea. Z obou stran jsem měl vlastní svědky. Berenbaum se zeptal: „Tak jaké máte otázky?“ Řekl jsem mu: „Dole do návštěvní knihy jsem napsal ‚Toto místo jsem navštívil 30. srpna 1994. [Miluji data.] Nenašel jsem odpověď na svou výzvu: ‚Ukažte mi nebo mi nakreslete nacistickou plynovou komoru.‘“ (Ačkoliv jsem věděl, že v muzeu byla maketa plynové komory, chtěl jsem slyšet Berenbauma říct, že je to dobrá maketa. Věděl jsem, že mi to neřekne.) Zeptal se mě: „Proč bych vám měl na vaši otázku odpovídat? Koho máte na své straně? Ernsta Zündela, Bradleyho Smitha. Měl byste vědět, že v minulém roce jsme zde měli dva miliony návštěvníků. Tak kdo jste vy?“ Řekl jsem: „Musíte odpovědět na moji otázku v návštěvní knize.“ Odpověděl: „Nevidím důvod proč.“ Najednou jsem dostal nápad. Řekl jsem mu: „Ano, jste zavázaný odpovědět, protože vznášíte obvinění proti Němcům.“ Myslím, že poprvé v jeho životě Berenbaum zjistil, že jednoduše obviňuje Německo tvrzením, že plynové komory existovaly. Myslel jsem, že se mi chystá dát facku. Berenbaum se rozzuřil a chvilku jsem myslel, že zavolá ochranku. Zdá se mi, že si vzpomínám, jak zastavil diktafon – a během další hodiny jsem toho ubohého muže trápil.

Revizionista potřebuje být trochu více sadistický. Musí se vrátit zpět a říci: „Je to ten zub, který vás bolí?“ „Ano.“ „Opravdu? Tento?“ Tímto způsobem jsem si počínal při každém vyšetřování.

Zbytečně to nedramatizovat …

Když jsem revidoval literaturu, mým vzorem byl Jean-François Champollion, který roku 1822 rozluštil egyptské hieroglyfy. Champollion nespoléhal na silná slova nebo velké teorie. Jednoduše se snažil slovo od slova porozumět. Víte, že před Champollionovým úspěchem zde bylo mnoho profesorů, kteří byli schopni hovořit o těchto textech, kterým nerozuměli? Samozřejmě, jejich vysvětlení byla vždy velkolepá. Text byl vysvětlován od „zaříkávání bohů“

k „duchům kohokoli nebo čehokoliv“ a podobně. Poté, co Champollion rozluštil starověké egyptské písmo, takovéto texty často ve skutečnosti dopadly jako seznamy spousty dobytka, mnoha koz, mnoha ovcí. Tímto způsobem vědci pracují: vždy velké nápady, vždy filozofie. Nesnáším filozofii. Nesnáším ji, protože jí nerozumím.

Mým vzorem pro revizionizmus historie je Sherlock Holmes. Člověk musí být odvážný, pokud ho má mít rád. A jako Holmes musí být člověk stručný a jít přímo k věci. Na to jsem přišel vyřčením rčení „žádné díry, žádný holocaust,“ o kterém jste slyšeli. Překvapivě jsem možná poprvé toto zmínil na konferenci v roce 1994. Pamatuji si, že na to v tu dobu nikdo nereagoval. Zdálo se, že nikdo nerozuměl, asi kvůli mé nepříliš dobré angličtině. Pak po dvou nebo třech letech na sebe revizionisté, jako Dr. Robert Countess, začali upozorňovat. „Ale musíme být opatrní. Vaše formulace je velmi stručná.“ Chápu tuto námitku. Když je něco velmi stručné, možná je to příliš stručné. Komplikované věci nemůžeme shrnout v pár slovech. Rozumím dobře tomu, proč jsou lidé opatrní a odměření, ale někdy je stručnost dobrá věc. Myslím, že „žádné díry, žádný holocaust“ bylo rčení dobré. Takto jsem to vysvětlil. Když máte opravdu velký problém, víte, že nedokážete celou věc pochopit. To by bylo nemožné. Je to prostě příliš velké. Co tedy musíte udělat? Musíte jít odvážně k jádru věci. Jádrem holocaustu je Osvětim. Osvětim je jeho metropolí. Tedy, máme velký kruh s názvem „H“, „holocaust,“ a uvnitř tohoto kruhu máme menší kruh: „O“ jako „Osvětim.“ Teď, co je centrem Osvětimi? Je to „K“, krematoria. U každého se předpokládá, že mělo plynovou komoru k zabíjení lidí. Co je centrem „K“? Může to být jediné krematorium, o kterém se říká, že je relativně neporušené a bez jakékoli „rekonstrukce.“ Dnes je to krematorium číslo dvě v Osvětimi-Birkenau. Po pravdě, bylo Němci vyhozeno do povětří (nebo pravděpodobněji Rusy – na tom nezáleží). Naši oponenti tvrdí: „Toto je to místo.“ Pak musíme jet do krematoria II a musíme zde najít epicentrum „holocaustu“: otvory na střeše údajné plynové komory v krematoriu II. Těmito otvory měli lidé z SS házet granule cyklonu B. Běžte se podívat na krematorium II. Najděte ty otvory. Nenajdete ani jediný.

Včera mi dal Charles Provan tento pamflet.[7] Reviduje můj revizionizmus, což je docela dobrá věc. Nyní se chystám revidovat jeho revizi mého revizionizmu. Omlouvám se, ale ještě jsem to nedočetl, tak musím být opatrný. Ale sdělím vám své první dojmy. Řekl jsem panu Provanovi, že k tomu něco řeknu.

Myslím, že je to dobrá práce. Za prvé je krátká. Na rozdíl od Berenbaumových knih nepotřebuje „silné svaly.“ Mohu říci, že je to udělané dobře. Je to precizní. Musela to být tvrdá práce. Přesto je zde hloupá chyba v metodě této studie. Zjednodušeně, nesmíte míchat svědectví s tím, co naleznete na místě. To je hmotný důkaz.

Začal jste, pane Provan, se svědectvím. Ale místo oddělení hmotných důkazů předpokládaných otvorů od svědectví v posuzování svědectví mluvíte o tom, co se předpokládá, že na místě najdeme. To je míchání věcí dohromady. Pro srovnání, místo abyste přinesl olej a pak ocet k tomu, abyste udělal octový nálev, nejprve vezmete octový nálev a tvrdě se snažíte rozeznat olej od octa, což, jak vidíte, je obtížné. Více o tom později. Ale Charles Provan vykonal opravdovou práci a měli bychom ji brát vážně.

Revizionistické metody pro budoucnost

Teď k revizionistickým metodám pro novou generaci. Musím říct, že jsem byl docela dojatý, když jsem se přijel podívat na Germara Rudolfa a Jürgena Grafa, jak společně tvrdě pracují. Toto je nová generace. Jeden z nich, Germar Rudolf, žije v exilu. Jaká to hanba, daleko od svého domova, daleko od své kariéry, své ženy a jeho dvou dětí! Jürgen Graf, původem ze Švýcarska, byl odsouzen na 15 měsíců do vězení. Není to hanba? Ale měli jste ty dva vidět. Radostně a velmi tvrdě pracovali. Je to pro lidi, stejně jako když teď budu já mluvit a navrhnu několik nápadů pro budoucí výzkumy.

Začnu s deníkem Anny Frankové. Možná si vzpomenete, že jsem v sedmdesátých letech navštívil otce Anny Frankové, Otto Franka, v Basileji ve Švýcarsku. Jako všichni podvodníci

byl docela sympatický, opravdu velmi příjemný člověk. Někdy uslyšíte lidi říkat: „Ale on byl tak milý. Jak by mohl být podvodníkem?“ Podvodníci jsou milí!

Jel jsem tedy navštívit Otto Franka. Rád lidi poznávám osobně. Řekl jsem mu, že mám vážné pochybnosti o autenticitě deníku Anny Frankové. Řekl: „To je celkem správné. Jsem připraven odpovědět na vaše otázky.“ Byl jsem šťastný, že jeho (druhá) manželka byla přítomna. (Jak uvidíte, je pro příběh důležitá.) Frank řekl, že je připraven na mé otázky, ale byl trochu jako Michael Shermer, který se mnou dělal rozhovor v roce 1994. Možná si Otto Frank myslel, stejně jako Shermer: „Ó, francouzský intelektuál. Bude to na intelektuální úrovni, se zřetelem na psychologii mladé dívky, na vzájemné působení osmi lidí žijících utajeně na jednom místě, na soudobé politické názory o Židech a tak dále.“

Přišel jsem se svým *„nuts and bolts“* „(matice a šroub)“ revizionizmem. Řekl jsem: „Pane Franku, nemůžete dělat žádný hluk, dokonce ani v noci. Pokud musíte kašlat, vezmete si kodein. Po dva roky v těchto velmi malých místnostech v Amsterdamu, obklopených jinými místnostmi, obývanými „nepřáteli“, vás bylo osm. „Nepřátelé“ poslouchali.“ „Ano,“ souhlasil. „Jak je tedy možné, že občas mladý muž Peter štípal dříví na půdě, aby Anně ukázal svou sílu? Dokážete si představit ten hluk? Peter dokonce vyráběl nábytek a každé ráno zvonil budík. Je zde rádio, křik, jako když zubař (jeden z osmi) pracuje na svých pacientech a tak dále. Jak to všechno vysvětlíte?“ Neměl žádné vysvětlení.

Dále jsem se ho zeptal: „Co odpad?“ Poslouchejte francouzského intelektuála! „Co odpad? Říkáte, že byl spálen v kamnech.“ „Ano.“ „Ale přestěhovali jste se tam 12. června. Říkáte, že jste poprvé uviděl kamna, myslím 12. nebo 15. října. Co tedy odpad během léta a později, co kouř? Žili jste v místě, o kterém se předpokládalo, že je neobydlené. Ale kouř, obzvláště v noci, znamená, že zde někdo je. Podívejte se v noci na kouř.“ Otto Frank neměl žádnou odpověď.

Ptal jsem se toho ubohého muže na mnoho takovýchto otázek. Jeho žena říkala: „Úžasné! Ano, jak jste to udělali?“ Nebo: „Jak to takhle mohlo být?“ Najednou jí německy řekl: „Maul zu [Buď zticha]!“ Pokračoval jsem a najednou měl Otto Frank geniální úder. Řekl mi: „Pane Faurissone, souhlasím s vámi na sto procent. Vědecky, teoreticky je to nemožné, ale stalo se to.“

Řekl jsem mu: „Pane Franku, ztěžujete mi to. Když se mnou budete takto souhlasit, že dveře nemohou být zavřené a otevřené najednou, pak nepotřebujeme žádné „teoreticky“ a „vědecky“, ale pokud mi řeknete, že jste takové dveře na vlastní oči viděl, budu s tím mít problém. Prosím, odpovězte na moje otázky.“ Samozřejmě jsem žádnou odpověď nedostal.

Další den mě vzal do banky. Bylo to poprvé, co jsem byl v sejfu švýcarské banky nebo jakékoli jiné banky. Viděl jsem pozoruhodné sejfové depozitní boxy, ve kterých se daly skladovat peníze, šperky, rukopisy. Otto Frank vyndal jeden rukopis. Řekl: „Vidíte, tady jsou.“ Vrátili jsme se zpět k němu domů, kde jsem se na ně podívat. Řekl jsem: „Pane Franku, nejsem specialista na rukopis. Nezajímají mě rukopisy. Co chci, je vysvětlit od vás ten příběh, tohle zdržuje – ale to vy nemůžete.“ Když jsem se z Basileje vrátil domů, sepsal jsem zprávu o otázkách deníku a dal jsem ji německému známému, který měl zrovna problémy s německými soudy, protože vyjádřil pochybnosti o autenticitě deníku.

Německý soudce nařídil analýzu písma rukopisu „Anny Frankové“. Zde musíme být my revizionisté opatrní. Často slyším lidi říkat: „Objevili písmo psané kuličkovým perem.“ Buďte opatrní! Zpráva byla absolutně nedostačující. Závěr byl, že rukopis byl napsán jednou rukou. Vzpomeňte si. Ve zprávě se tvrdí, že je zde rukopis psán inkoustem z kuličkového pera, ale neuvádějí se žádná bližší specifika. Nemůžeme říci, kolik z něj je napsáno, v kolika místech a tak dále. Proto buďte ve věci této německé zprávy obezřetní.

Otto Heinrich Frank zemřel roku 1980. V roce 1986 vyšla v Amsterodamu „kritická edice“ údajných deníků Anny Frankové.[8] Za dalších šest let se objevila německá edice, francouzská edice a anglická edice. Každé z těchto čtyř vydání bylo téměř stejně tlusté jako *Kronika holo-*

caustu (s Berenbaumovou předmluvou), kterou jsem vám ukazoval. Lidé si mysleli: „Ah, to je odpověď Faurissonovi.“ Kniha to dokonce tvrdí: „Toto je odpověď Faurissonovi.“

Měli byste si přečíst, co říkají editoři o Otto Frankovi. Všichni ho nazývají lhářem. Měl jsem pravdu! Na konci této „kritické edice“ píší, že Otto Frank neměl nikdy prohlašovat, že vydal skutečný deník Anny Frankové. Nicméně je tato „vědecká edice“ jen velký podvod. Ukážou vám rukopis a řeknou: „Vidíte, je to to samé.“ Nevidím, že je to to samé, ale nejsem specialista, tak musím být opatrný. Ale má otázka nebyla k rukopisu. Má otázka byla: „Můžete objasnit všechny nejasnosti, které mám s příběhem?“ Místo toho, aby mi na začátku knihy odpověděli, jeden z editorů pouze sepsal svoji verzi toho, co jsem napsal. Byla to evidentně karikatura. Řeknu-li hloupé věci, samozřejmě budou citovat má skutečná slova.

Radím vám, buďte opatrní. Otázka rukopisu Anny Frankové je, jak říkáte, „falešná stopa.“ Rád bych, kdyby někdo, kdo by byl schopen a byl by obeznámen s Holanďany a Němci, srovnal na počítači deník Anny Frankové, jak byl vydán – populární edici – a novou populární edici vydanou Mirjam Pressler. Já sám jsem objevil dvě nebo tři rozdílné Anny Frankové. Kdyby někdo mohl udělat takovéto srovnání dnes, myslím, že bychom se dopátrali více jak osmi nebo deseti Anne Frank.

Teď k Einsatzgruppen: myslím, že to je ten nejdůležitější z mých návrhů pro budoucí výzkum. Rád bych viděl práci na specifické téma o těch Němcích, kteří byli popraveni německou armádou kvůli zabíjení Židů. Ano, v Rusku v městě Marinka starosta města zabil jednu Židovku. Byl odsouzen k smrti válečným soudem německé armády a popraven. Mám mnoho dalších takových příkladů.

Polní maršálové von Kuechler, von Manstein; generál Otto Dessloch; polní maršál von Kleist; generál Kittel: každý z těchto mužů nařídil popravu německého vojáka, důstojníka nebo státního úředníka, který zabil jednoho nebo více Židů. Jak bylo toto možné, pokud zde byla politika vyvražďování Židů? Podle mého názoru by měli v Avenue of the Righteous Gentiles (ulice Spravedlivých nežidů) v Jeruzalémě zasadit maršálům von Mansteinovi, von Kuechlerovi, von Kleistovi a Kittelovi stromy. A proč ne jeden pro Adolfa Hitlera? Hitler nařídil popravu osob, které zabily Židy. Toto je druh otázek, které by jsme my revizionisté měli zkoumat.

Nemám bohužel čas hovořit o „hnědých Židech,“ židovských dětech v Osvětimi a jak bych to já nazval „počítačovým průvodcem Muzea Holocaustu,“ prohlídkou muzea s průvodcem revizionistou.

Možná jste slyšeli o mém pesimismu. Chtěl bych se o tom zmínit. Z důvodů, že nemám čas do toho proniknout, jsem raději pesimista. Dovolte mi vysvětlit to. Při mé první návštěvě této země v roce 1979 mě na Kennedy Airport přivítal můj přítel Gene Brugger. Včera mi připomněl, že jsem nesl kopii *Arthur Butz's Hoax* (Podvod Arthura Butze) a tenisovou raketu. Gene, který je německého původu, měl na mě jednu otázku. Řekl: „Jsi Francouz. Proč to děláš pro Němce?“ On se zeptal, já odpověděl: „Není to kvůli Němcům. Pták zpívá. Nemůže si pomoci, ale zpívá, protože je to pro něj přirozené. Pták si pomoci nemůže. Tedy, dokonce i pták pesimista musí zpívat.“ Jindy, když jsem odjížděl z Francie, mi volal jeden z mých vnuků Adrien. Řekl: „Tak ty jedeš pryč.“ Odpověděl jsem ano. „Kam jedeš?“ „Do Spojených států.“ „Proč?“ „Mám práci.“ Můj vnuk je se mnou velmi trpělivý. Řekl mi: „Dědo, měl bys přestat. Pracuješ ve dne v noci. Jsi velmi starý. Takhle brzo umřeš.“

Jak vidíte, jsem stále naživu a cítím se dobře. A ačkoliv jsem už starý pták, myslím, že ve svém zpěvu budu pokračovat.

Poznámky

[1] „Douce" myšleno jako mírný, od francouzských post-revolucionálních tradicí otevřenosti k disentu, poskytování statutů uprchlíků pro politické a intelektuální disidenty z jiných zemí.
[2] Professor Vidal-Naquet je známý historik starověkého Řecka a jeden z nejvíce halasných ochránců oficiálních tvrzení o holocaustu.
[3] Valérie Igounet, Histoire du négationnisme en France [Historie popíračství ve Francii] (Paris: Le Seuil, 2000).
[4] Jean-Claude Pressac, Les Crématoires d'Auschwitz: La Machinerie du Meurtre de Masse [Osvětimská kramatoria: Mašinérie masových vražd] (Paris: CNRS éditions, 1993).
[5] Michael Berenbaum, předmluva k The Holocaust Chronicle: A History in Words and Pictures [Kronika holocaustu: Historie ve slovech a obrazech], ed. David Aretha, pub. Louis Weber (Lincolnwood, Ill.: Publications International, 2000).
[6] Robert Faurisson „A Dry Chronicle of the Purge: Summary Executions in Certain Communes of Charente Limousine," v Journal of Historical Review 12, no. 1 (Spring 1992), pp. 5-30. [Ed.]
[7] Charles D. Provan, No Holes? No Holocaust? A Study of the Holes in the Roof of Leichenkeller 1 of Krematorium 2 at Birkenau (Monongahela, Penn.: n.p., 2000). Také online na: http://www.revisingrevisionism.com/
[8] The Diary of Anne Frank: The Critical Edition, vydaný the Netherlands State Institute for War Documentation (Holandský státní institut pro válečnou dokumentaci), editace David Barnouw a Gerrold van der Stromm, překlad Arnold J. Pomerans a B. M. Mooyart (New York: Doubleday), 1989.